

La veritable llegenda d'en Jordi

Sant Jordi va matar el drac, de la seva sang va sorgir una rosa que va donar a la princesa i tots contents. Poc se'n parla de la via del noi, els seus traumes, els seus somnis, perquè havia de ser ell qui l'havia de matar?, ho volia realment?, estava preparat?... la història només ens mostra el cavaller matant el drac, però no ens ensenya el camí que va seguir per arribar a ser qui va ser. El conte gira al voltant d'aquesta valenta gesta, jo trobo que hauria de girar al voltant de l'evolució del personatge.

En Jordi era un noi qualsevol, com tu i com jo, fill únic que venia d'una família humil sense molts recursos. Va perdre el seu pare de ben petit i sentia que ell havia de transformar-se en l'home de la família. Tenia por dels insectes, sobretot de les aranyes, i de sentir-se inferior als altres. Treballava cuidant animals a la granja dels seus tiets i li agradaven els cavalls.

Ja de ben petit somiava en ser un home ric i poderós, amb moltes terres i molts fills; però, sempre que somiava, apareixia un enorme drac negre amb quatre ulls, vuit potes i dos grans ullals enverinats. La seva por a les aranyes feia que el drac dels seus somnis s'hi assembles. Era un malson que tenia molt sovint i sempre se'n despertava espantat i plorant. S'anava fent gran i, lluny d'anar a millor, els seus malsons eren cada cop més esgarrifosos; somiava amb més d'un drac, amb tres per ser exactes. Un que era alt i prim, amb berrugues a la cara i que trencava muntanyes quan cridava; un de més petit que volava molt ràpidament i tenia una banya llarguíssima al mig del front; l'últim, era el pitjor de tots, un drac gran com un castell, provocava terratrèmols quan caminava i escopia foc. En Jordi sempre es despertava quan aquest drac gegantesc l'esclafava amb les seves grans potes.

Un dia, en Jordi n'estava fart de somiar amb aquestes bèsties i va decidir posar-hi remei però, per on començar? Els dracs eren imaginaris, no podia matar-los amb les seves mans així que va anar a demanar consell a la seva mare que estava regant el roser del jardí. Ella li va explicar que els dracs existeixen de veritat, que tots tenim dracs als nostres caps i que els hem de matar a la nostra manera.

Rumiant i rumiant, en Jordi es va adonar que els seus dracs si que tenien alguna cosa de real. El drac alt i prim era com el seu tiet que sempre el cridava quan se li escapaven els animals de la granja; el de la banya, li feia pensar en els mosquits que no el deixaven dormir a les nits... en Jordi va decidir matar els dracs.

Però, i l'últim drac? El gran drac que sempre l'esclafava no sabia a què podia referir-se... va decidir que viuria amb ell. Aquest drac era el pes que s'havia posat a les espatlles per ser l'home de la família; no és un drac fàcil a identificar i menys de matar. En Jordi es va casar amb una noia del poble, va tenir una filla i es va convertir en el propietari de la granja. Una nit, quan ja era un home vell, la seva filla Rosa va venir plorant dient que havia somiat amb un drac amb urpes molt afilades i la cara plena de bigotis. Va ser així com en Jordi li va explicar un conte on un cavaller va matar un drac amb una espasa i va donar una rosa a les noies del poble. Aquella nit en Jordi no va somiar amb cap drac gegantesc, finalment els havia matat tots.

De petit, quan m'explicaven el conte de Sant Jordi, volia saber de que quin metall estava fabricada l'espada que va utilitzar per matar el drac, ara sé que esta feta d'autoestima i valentia.

Maria Molinera